

РЕШЕНИЕ

№ 168

гр. Габрово, 13.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГАБРОВО в публично заседание на седемнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Велемира Д. Димитрова

при участието на секретаря Красимира Ат. Николова
като разгледа докладваното от Велемира Д. Димитрова Гражданско дело № 20214210101431 по описа за 2021 година

Предявеният иск е с правно основание чл. 74 ал.1 от ЗЧСИ във вр. с чл. 45 от ЗЗД .

В исковата молба се твърди, че със запорно съобщение № 4907/25.08.2020г. на ЧСИ Ивайло Илиев е наложен запор върху възнаграждението на ищеца ЕМ. Г. М. получавано от трудова дейност по реда на чл. 77 и 78 от ЗИНЗС по време на изтърпяването на наказание „Лишаване от свобода”. Според ищеца получаваното от него възнаграждение е под размера на несеквестируемия минимум по чл. 446 ал.1 от ГПК. По този начин от възнаграждението му за периода м. септември 2020г. – м. май 2021г. са удържани незаконосъобразно общо 250 лева

Предвид изложеното се прави искане да бъде осъден ЧСИ Ивайло Илиев да заплати на ищеца сумата от 250.00 лева, ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяване на иска до окончателното изплащане на същата.

За установяване на изложените в исковата молба твърдения ищецът представя копие от запорно съобщение от 25.08.2020г. по изп. дело № 308/2020г. на ЧСИ Ивайло Илиев и прави искане да се изиска служебно от началника на Затвора Ловеч справка за получаваното възнаграждение от ищеца за процесния период.

В законния срок е постъпил отговор от ответника ЧСИ Ивайло Илиев, чието становище е, че предявеният иск е допустим, но неоснователен и недоказан.

Заявява, че по молба на „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ" ЕАД и въз основа на Изпълнителен лист № 197 от 05.03.2020г. на ГРС на основание Заповед за изпълнение № 6848 от 12.12.2019г. по ч. гр. д. № 2428/2019г. по описа на ГРС, влязла в законна сила на 18.01.2020г. е образувано изп. д. № 20207350400308 по описа на ЧСИ Ивайло Илиев, рег. № 735 на КЧСИ, с район на действие района на ГРС срещу ищеца ЕМ. Г. М., с ЕГН ***** за събиране на дължими суми, ведно с разноски за юристконсултско възнаграждение за представителство на вискателя и такси по тарифата към ЗЧСИ. Задължението е в общ размер: 1046.04 лева.

От Справка на НАП - ТД - Велико Търново се установило, че длъжника не притежава недвижими имоти, движими вещи, не е декларирал доходи, банкови сметки, не е съдружник в търговски дружества, като е приложена справка за свързани лица и данни за осигуряване.

С Изх. № 4907/25.08.2020г., ответникът изпратил Запорно съобщение до касиера на Затвора Ловеч, получено с известие за доставяне на 04.03.2020г.

В отговор на това запорно съобщение ответникът получил от МП ГДИН Затвора Ловеч, Писмо с рег. № 11 от 02.09.2020г., с което било потвърден факта на получаване на запорното съобщение и втората половина от надлежно връченото съобщение било приложено към писмото.

На 13.10.2020г. по сметката на ответника постъпила сума в размер на 90 лева с наредител ГДИН Затвора Ловеч и с основание: запор ЕМ. Г. М. по ИД 20207350400308.

На 16.04.2021г. по сметката на ответника постъпила сума в размер на 37 лева с наредител ГДИН Затвора Ловеч и с основание: запор ЕМ. Г. М. по ИД 20207350400308.

На 19.04.2021г. по сметката на ответника постъпила сума в размер на 104 лева с наредител ГДИН Затвора Ловеч и с основание: запор ЕМ. Г. М. по ИД 20207350400308.

На 17.06.2021г. по сметката на ответника постъпила сума в размер на 25 лева с наредител ГДИН Затвора Ловеч и с основание: запор ЕМ. Г. М. по ИД 20207350400308.

Ответникът твърди, че е действал законосъобразно и правилно. В запорното съобщение подробно са описани дължимите суми, както и основанията, на които те се дължат. Поканил е изрично третото задължено лице - Затвора Ловеч, в едноседмичен срок да съобщи дали признава за основателно вземането, има ли претенции от други лица, наложени ли са други запори, превеждат ли се суми по банкови сметки.

Посочил е, че ако третото лице не оспори вземането, сумите следва да се превеждат по банкова сметка на ЧСИ, при спазване на правилата на чл. 446 ГПК, в случай на запор върху трудово възнаграждение.

Видно от отговора на Затвора Ловеч, вземането не е оспорено. В изпратеното от тях писмо не е посочен нито конкретен размер на възнаграждение на ищеца, нито каква част ще се удържа, т. е. не е налице изпълнение на задълженията на третото лице по чл. 508 и чл. 512, ал. 2 от ГПК. Същото не е съобщило каквито и да било обстоятелствата по запора, но ЧСИ от своя страна не следва да носи отговорност за неизпълнение на чужди /на третото лице/ задължения.

Ответникът заявява, че нито третото лице, нито ищеца са го уведомили за размер на възнаграждението и за размера на удържаната част, като тази информация той получава едва от изложеното в исковата молба. Възражение от страна на ищеца или от третото лице, за несеквестрируемост на дохода също не е правено до настоящия момент. Длъжникът е можел да предложи начин на изпълнение съгласно чл. 443 от ГПК, но не го е сторил, можел е да направи възражение съгласно чл. 442а, ал. 2 от ГПК, но не го е сторил. Изобщо следвало е длъжникът /сега ищец/ да извърши редица действия и да прояви активност по изпълнителното дело. Същият е надлежно уведомен от ЧСИ с покана за доброволно, а в последствие и за принудително изпълнение.

Съответно, въз основа на липсата на активност по изпълнителното дело както на длъжника - ищец, така и на третото задължено лице, в запорното съобщение, ЧСИ не е посочил изрично каква сума да се удържа от ищеца, тъй като не му е била известна горната информация.

Ответникът не оспорва, че е извършил изпълнителното действие налагане на заповед, от което се претендират вредите. Оспорва обаче, че наложеният заповед е незаконосъобразен. Заповедта върху възнаграждението е извършен по правилата на ГПК. Заповедното съобщение е връчено на Затвора Ловеч, който изплаща на ищеца различни суми, при определени обстоятелства, по реда на ЗИНЗС. Самото заповедно съобщение има конкретна и пълна информация за размера на дълга и разноските, за начина на принудителното им събиране, за основанията, на които са налага, и за съдържанието на съобщението, което третото лице следва да изпрати на ЧСИ. Посочено е, че следва да се спазват правилата на чл. 446 от ГПК.

Поради горното ответникът счита, че не е доказана предпоставката от фактическия състав на непозволеното увреждане - незаконосъобразност на действията на ЧСИ.

Още повече, че когато една сума е събрана принудително от съдебния изпълнител, съобразно правилата на ГПК, излизането ѝ от патримониума на длъжника не е имуществена вреда, а изпълнение на негово задължение, установено със съдебен акт.

На следващо място, според ответника доколкото ищецът изтърпява наказание лишаване от свобода, то той не се намира в трудово правоотношение, съответно не получава трудово възнаграждение. Съгласно чл. 77, ал. 1 от ЗИНЗС по време на изтърпяване на наказанието лишените от свобода имат право на подходяща работа, като съгласно чл. 78, ал. 1 и ал. 2 от ЗИНЗС за всяка работа извън доброволния неплатен труд и дежурствата по поддържане на реда и хигиената, лишените от свобода получават определена със заповед на министъра на правосъдието част, но не по-малко от 30 на сто от възнаграждението за изработеното.

В случая не е налице трудово правоотношение по смисъла на Кодекса на труда, доколкото в ЗИНЗС е предвидено, че участието на лишените от свобода в трудова дейност има за цел поправка на осъдените лица и тяхното ресоциализиране. Също така полагането на труд от лишените от свобода се извършва не само, за да получат възнаграждение, а има и други изрично предвидени последици, различни от тези присъщи на едно трудово правоотношение - така например при изчисляване срока на изтърпяното наказание два работни дни се смятат за три дни лишаване от свобода, строгият режим може да бъде заменен с общ при добро поведение и положително отношение към труда.

Следва да се има в предвид и разпоредбата на чл. 78, ал. 3 от ЗИНЗС, съгласно която на лишените от свобода могат да се правят удържки съгласно действащите закони, но не повече от две трети от полагащото им се възнаграждение, като това ограничение не се отнася за удържките по задължение за издръжка. С тази разпоредба законодателя изрично е предвидил, възможността да се правят удържки от получаваното от лишените от свобода възнаграждение.

В допълнение следва да се има в предвид, че законодателят е предвидил, че определен доход е несеквестируем, за да се гарантира възможността на лицето да задоволи минималните си месечни нужди за подслон, храна и облекло. В чл. 84, ал. 2 и ал. 3 от ЗИНЗС изрично е предвидено, че лишените от свобода имат право на: безплатна храна,

достатъчна по химически и калориен състав, съгласно таблици, утвърдени от министъра на правосъдието, съгласувано с министъра на здравеопазването и министъра на финансите; непрекъснато време за сън не по-малко от 8 часа на денонощие; самостоятелно легло, безплатно облекло, обувки и спални принадлежности по таблици, утвърдени от министъра на правосъдието; здравно осигуряване от момента на задържането; здравните вноски на лишените от свобода са за сметка на държавния бюджет и се превеждат чрез Министерството на правосъдието, като работещите получават повишена дажба храна, съобразена с характера на извършената работа. Също така за всеки лишен от свобода се създава медицинско досие, което съдържа информация и постоянно поддържани данни за здравословното му състояние, като най-малко веднъж годишно се извършват профилактичен преглед, флуорографски и лабораторни изследвания и се провеждат задължителните планови имунизации и реимунизации. Във всеки затвор, затворническо общежитие и поправителен дом се създава библиотека, до която се осигурява достъп на всички лишени от свобода. С оглед така предвидените права на лишените от свобода, същите са поставени в ситуация, в която не са им нужни парични суми за задоволяване на минимално необходимите жизнени нужди.

С оглед на изложеното, след като сумите, които ищецът получава, за извършваната от него работа в Затвора Ловеч, не попадат в изрично предвидените от законодателя изключения, няма пречка върху тях да бъде наложен заповор и те да служат за погасяване на публични и частни държавни задължения на ищеца.

По изложените съображения се прави искане за отхвърляне на предявения иск.

Съдът като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност прие за установено следното :

По делото не се спори, че към настоящия момент ищецът ЕМ. Г. М. изтърпява наказание "Лишаване от свобода", в затвора гр. Ловеч, като през периода м. Септември 2020г. - м. Май 2021г. / вкл./ е полагал труд, за което му е било изплащано месечно възнаграждение.

Ответникът е ЧСИ с рег. № 735 на КЧСИ с район на действие Окръжен съд - гр. Габрово, с оглед на което отговорността му за вреди причинени при и по повод професионалната му дейност има деликтен характер и следва да се реализира по реда на чл. 74 от ЗЧСИ във вр. с чл. 45 от ЗЗД.

Приложено е изп. дело № 20207350400308 по описа на ЧСИ Ивайло Илиев, образувано на 29.07.2020 г. по молба на „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ" ЕАД, въз основа на Изпълнителен лист № 197 от 05.03.2020г. на ГРС на основание Заповед за изпълнение № 6848 от 12.12.2019г. по ч. гр. д. № 2428/2019г. по описа на ГРС, влязла в законна сила на 18.01.2020г. Вземането на вискателя има договорен характер.

Видно от изпълнителното дело, въз основа на съобщение на ЧСИ с изх. № 4907/25.08.2020 г. е бил наложен заповор върху възнагражденията на ищеца. Със заповорното съобщение е даден на третото задължено лице – Затвора Ловеч 7-дневен срок да се съобщи

писмено признава ли за основателно вземането, върху което се налага запорът и дали ще последва плащане, има ли претенции от други лица върху същото вземане, включително и други запори. Дадени са указания удръжки да се правят от трудовото възнаграждение, при спазване правилата на чл. 446 от ГПК.

На 09.09.2020 г. ответникът ЧСИ Ивайло Илиев е уведомен от началника на затвора, че запорното съобщение е получено. Възражения срещу запора не са направени.

В изпълнение на наложения запор, видно от приложеното изпълнително дело, са удържани на ищеца суми превеждани по сметка на ЧСИ от третото задължено лице Затвора Ловеч, както следва : за м. Септември 2020г . – 90.00 лева, за м. Октомври 2020г – 6.00 лева, за м. Март 2021г. - 37.00 лева, за м. Април 2021г. -104.00 лева и за м. Май 2021г. – 25.00 лева, или извършени са удръжки в общ размер на 262.00 лева.

От тази сума са преведени на вискателя „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ" ЕАД 138.80 лева с платежно нареждане от 14.10.2020г. и платежно нареждане от 20.05.2021г., а с останалата част са погасени дължими такси към ЧСИ по изпълнителното производство.

Видно от представените от ищеца изплащателни бележки за процесния период определеното му за получаване възнаграждение по реда на чл. 78 ал.1 от ЗИНЗС е 40% от месечната работка.

От представената от Затвора справка с изх. № 43-88/12.01.2022г. е видно, че за периода м. септември 2020г. – м. май 2021г. ищецът Е.М. е получил общо нетно трудово възнаграждение в размер на 450.89 лева, разпределено по месеци както следва :

м. септември 2020г. – 158.11 лева, в това число 90.00 лева запор;

м. октомври 2020г. – 10.54 лева в това число 6.00 лева запор;

м. март 2021г. – 67.74 лева в това число 37.00 лева запор;

м. април 2021г. -169.34 лева в това число 104.00 лева запор и

м. май 2021г. 45.16 лева в това числа 25.00 лева запор.

За периода от м. ноември 2020г. до м. февруари 2021г., М. не е работил.

При така установените фактически обстоятелства съдът намира от правна страна, че предявеният иск с основание чл. 74 от ЗЧСИ във вр. с чл. 45 от ЗЗД е неоснователен и недоказан.

На първо място от доказателствата по делото не се установи противоправно действие от страна на ответника ЧСИ Ивайло Илиев във връзка с налагането на запор върху получаваното от ищеца възнаграждение за положен труд по време на изтърпяване на наказание в Затвора Ловеч.

Видно е, че съдебният изпълнител със запорното съобщение добросъвестно е уведомил администрацията на Затвора, че удръжките следва да се извършват при спазване на правилата на чл. 446 ГПК, в случай на запор върху трудово възнаграждение. От страна на

затвора като трето задължено лице, а също и от страна на осъденото лице не е постъпило възражение за несеквестируемост на дохода, като заповрът е приет и е изпълняван.

В настоящия случай при преценка на законосъобразността на извършените удръжки следва да се вземат предвид специалните разпоредби на ЗИНЗС и Правилника за приложението му /ППЗИНЗС/, с които се урежда статута, правата и задълженията на лишените от свобода лица. Според разпоредбата на чл. 78 ал.1 от ЗИНЗС, за всяка работа извън доброволния неплатен труд и дежурствата по поддържане на реда и хигиената, лишените от свобода получават не по-малко от 30 на сто от възнаграждението, дължимо за изработеното от тях, като частта се определя със заповед на министъра на правосъдието. По делото се установява, че за ищеца Е.М. това са 40 % от работката. Съгласно чл. 78 ал.3 от ЗИНЗС, на лишените от свобода могат да се правят удръжки съгласно действащите закони, но не повече от две трети от полагащото им се възнаграждение за изработеното. С тази разпоредба законодателят изрично е предвидил, възможността да се правят удръжки от получаваното от лишените от свобода възнаграждение за изработеното. Съгласно чл. 57 ал.1 от ППЗИНЗС удръжките по чл. 78 ал.3 от ЗИНЗС се изчисляват по реда на чл. 446 от Гражданско-процесуалния кодекс върху цялото възнаграждение за положения труд, но не могат да надвишават 2/3 от онази негова част, която съгласно заповедта по чл. 78 ал.2 от ЗИНЗС се полага на лишения от свобода, след като от нея се приспадат данъците. Посочените текстове са специални по отношение на общия нормативен акт, какъвто представлява ГПК, доколкото се прилагат само за лишените от свобода. От изложеното следва извод, че несеквестируемостта на доходите на лишения от свобода длъжник по изпълнителното дело се прилага до размера на 1/3 от дохода му определен съгласно разпоредбата на чл. 78 ал.1 от ЗИНЗС, за който по делото няма спор, че е в размер на 40 % от работката, след приспадане на данъците.

При изчисляване на несеквестируеми доход на ищеца изтърпяващ наказание лишаване от свобода, съгласно приложената по делото справка от затвора Ловеч се установява, че това правило не е нарушено. Извършените месечни удръжки в нито един от месеците, за които са направени не надхвърлят 2/3 от сумата, която се полага за получаване на ищеца.

Във връзка с наведеното от ищеца твърдение за приложение на т. 3 от ТР № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, визираща, че несеквестируемия минимум е определен абсолютно - размерът на минималната работна заплата за страната, като това касае всяко възнаграждение - както за труд, така и за пенсия, съдът счита, че тъй като ищецът изтърпява наказание лишаване от свобода, за него са приложими специалните норми на ЗИНЗС и Правилника за приложението му /ППЗИНЗС/, уреждащи статута, правата и задълженията на лишените от свобода. Съгласно тези нормативни актове лишените от свобода лица не се намират в трудово правоотношение, а получават възнаграждение за изработеното изчислен по реда на чл. 78 ал.2 от ЗИНЗС и съобразно принципа "че към работата в затвора следва да се подхожда като положителен елемент от затворническия режим и никога не трябва да се използва като наказание, като следва да се осигурява и

справедливо възнаграждение на труда на затворниците" съгласно Препоръка Rec (2006)2 на Комитета на министрите на държавите - членки относно Европейските правила за затворите 1 (Приета от Комитета на министрите на 11 януари 2006 г., на 952-то заседание на заместник министрите). Поради това дадените задължителни разяснения в тълкувателното решение не касаят процесния вид обществени отношения, напротив същите са намерили уреждане в нарочен нормативен акт. Следва да се отчете, че характерът на получаваното от лицето възнаграждение за положен труд в затвора не е свързан с подsigуряване на прехраната му, нито е за задоволяване на минималните му жизнени нужди. В този смисъл Европейският съд по правата на човека отбелязва в своята практика, че работата в затвора се различава от работата, извършвана от обикновените служители в много аспекти. Тя има за основна цел реабилитацията и ресоциализацията на лишеното от свобода лице. Работното време, възнаграждението и използването на част от това възнаграждение, като принос за издръжката отразяват конкретния контекст на затвора (Stummer v. Austria[GC], 2011, § 93).

Институтът на несеквестрируемостта има за цел да осигури необходимия екзистенц минимум, за да защити длъжника от механизми на правото, които биха го поставили в позиция, в която да не може да посреща елементарните си ежедневни нужди. В настоящия случай ищецът има осигурени условия на живот, гарантирани му в ЗИНЗС и поети от държавния бюджет, поради което съдът намира, че би се стигнало до противоречие с духа на закона, ако се приеме, че върху възнагражденията на лицата, изтърпяващи лишаване от свобода, не следва да се извършва изпълнение, поради абсолютната им несеквестрируемост по смисъла на чл. 446 ГПК. Възприемането на такава теза означава изначално осуетяване на изпълнителното производство по отношение на лишени от свобода лица. Ако не се съобрази специалната норма на чл. 78 от ЗИНЗС, това ще означава, че изтърпяващите наказание лишаване от свобода, ще са поставени в една по-благоприятна ситуация, даваща им възможност да черпят права от собственото си противоправно поведение. Техните екзистенциални нужди, за разлика от тези на лицата в трудово правоотношение получаващи минимална работна заплата, са поети изцяло от държавата, поради което и не е необходимо да им се гарантира месечно доход в такъв размер. В тази връзка ищецът не може да се счита освободен от задължението да погасява дължимата престация на вискателя.

Не на последно място следва да се отчете, че от наложения заповор не са настъпили вреди за ищеца, тъй като удържаните по изпълнителното дело суми са отнесени за погасяване на негови задължения, които при това са лихвоносни, т.е. погасяването им е намалило пасива в патримониума на ищеца.

По изложените съображения предявеният иск по чл. 74 от ЗЧСИ във вр. с чл. 54 от ЗЗД срещу ЧСИ Ивайло Илиев следва да бъде отхвърлен изцяло като неоснователен и недоказан.

Ищецът следва да заплати на ответника направените по делото разноски в размер на 300.00 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на ЕМ. Г. М., ЕГН ***** с адрес Затвора Ловеч, Затворническо общежитие „Атлант” гр. Троян, с основание чл. 74 ал.1 от ЗЧСИ във вр. с чл. 45 от ЗЗД, предявен против ЧСИ ИВАЙЛО ИЛИЕВ с рег. № 735 на КЧСИ, с район на действие, района на Габровски окръжен съд, със съдебен адрес гр. Габрово, ул. „Успех” № 1, ет.2 – чрез адвокат А.И., за заплащане на сумата от 250.00 лева / двеста и петдесет лева / обезщетение за имуществени вреди в резултат от наложен по изпълнително дело № 308/2020г. по описа на частния съдебен изпълнител заповед върху получаваното възнаграждение за положен в затвора труд, като **НЕОСНОВАТЕЛЕН** и **НЕДОКАЗАН**.

ОСЪЖДА ЕМ. Г. М., ЕГН ***** с адрес Затвора Ловеч, Затворническо общежитие „Атлант” гр. Троян **ДА ЗАПЛАТИ** на ЧСИ ИВАЙЛО ИЛИЕВ с рег. № 735 на КЧСИ, с район на действие, района на Габровски окръжен съд, със съдебен адрес гр. Габрово, ул. „Успех” № 1, ет.2 – чрез адвокат А.И. направените по делото разноски в размер на 300.00 / триста лева / на осн. чл. 78 ал.3 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Габровски окръжен съд в двуседмичен срок от съобщението до страните за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Габрово: _____